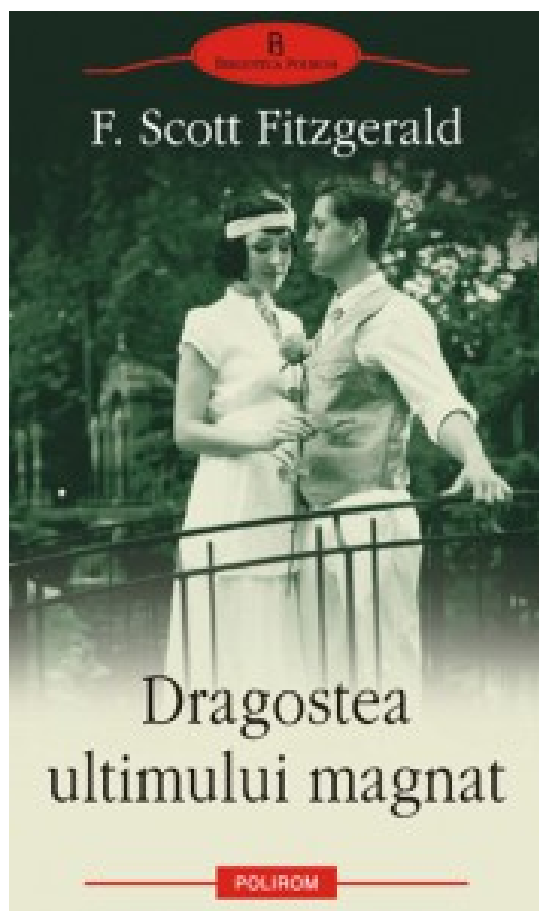

Ultimul roman al lui F. Scott Fitzgerald, una dintre cele mai fascinante personalitati literare din prima jumatate a secolului XX, apare saptamana aceasta la Editura Polirom. Este vorba despre “Dragostea ultimului magnat” (traducere de Ciprian Siulea, cu o prefata de Matthew J. Bruccoli, profesor la Universitatea de Sud din Carolina) – cel de-al saselea volum semnat F. Scott Fitzgerald tradus in colectia “Biblioteca Polirom”, dupa bestsellerul “Marele Gatsby”, romanele “Dincoace de Paradis”, “Blandetea noptii” si “Cei frumosi si blestemati” si volumele de povestiri “Strania poveste a lui Benjamin Button si alte intimplari din epoca jazzului” si “Un diamant cat Hotelul Ritz si alte povestiri”.

Ramas neterminat, romanul “Dragostea ultimului magnat” a fost publicat intr-o prima varianta in 1941, cu titlul “Ultimul magnat”: “Chiar si in starea sa preliminara si incompleta, “Dragostea ultimului magnat” este considerat cel mai bun roman despre cinematografie. Nu este insa unanim recunoscut si faptul ca Fitzgerald scria unul dintre putinele romane americane avand ca erou un om de afaceri convingator si captivant. Arta fictiunii este arta personajului. Monroe Stahr este un erou american arhetipal, intruparea Visului American: un Jay Gatsby inzestrat cu

geniu”, apreciaza Matthew J. Bruccoli, unul dintre cei mai cunoscuti specialisti in opera lui Fitzgerald.

Inspirata din biografia lui Irving Grant Thalberg, “copilul-minune” al cinematografiei hollywoodiene de la inceputul secolului XX, cartea urmareste ascensiunea lui Monroe Stahr, un producator american care incearca sa-si croiasca drum intr-o lume dificila si plina de intrigi, in care se imbina stralucirea inselatoare a platourilor de filmare cu tensiunile latente din culisele acestora, aventurile amoroase toride cu relatiile de putere: “Este un roman de dragoste si un studiu de caracter al unui arhetip american. Stahr domina romanul, iar cele mai puternice scene sunt acelea in care apare lucrand. Exista multe ironii in cariera lui Fitzgerald, dar nici una nu este mai elocventa decat aceea ca .laureatul epocii jazzului. devine creatorul admirativ al unui muncitor-sef. Totusi ironia aceasta nu este surprinzatoare, dat fiind respectul de o viata al lui Fitzgerald pentru implinire si vinovatia fata de propria lui iresponsabilitate.” (Matthew J. Bruccoli)

“O carte in care gasim scene memorabile, imagini vii si o capacitate de inventie practic nelimitata – cu alte cuvinte, cateva dintre motivele care fac un roman sa dainuiasca.” (The Los Angeles Times)

“O perspectiva noua si fascinanta asupra operei lui Fitzgerald, dar si a procesului de creatie literara in general.” (The San Francisco Chronicle)

Extras din comunicatul Polirom